

Петар Пан

*Оригинални роман Џејмса Мејџуа Барија
преиричала Тања Заморски*

Илустрирао Дан Андреасен

alnari
PUBLISHING

www.alnari.rs

САДРЖАЈ

ПОГЛАВЉЕ 1 / 1
Чувене последње речи

ПОГЛАВЉЕ 2 / 9
Сада, Петре! Сада!

ПОГЛАВЉЕ 3 / 17
Жир-пољубац и љубоморна вила

ПОГЛАВЉЕ 4 / 27
Птичице напуштају гнездо

ПОГЛАВЉЕ 5 / 35
Дугачак лет

ПОГЛАВЉЕ 6 / 43
Острво се остварује

ПОГЛАВЉЕ 7 / 53
Птица Венди

ПОГЛАВЉЕ 8 / 65
Нешто горе и од ноћи

ПОГЛАВЉЕ 9 / 74
Лагуна сирена

ПОГЛАВЉЕ 10 / 85
Птица недођица

ПОГЛАВЉЕ 11 / 92
Срећна породица

ПОГЛАВЉЕ 12 / 102
Како се Куки посрећило

ПОГЛАВЉЕ 13 / 109
Све је срећено

ПОГЛАВЉЕ 14 / 115
Гусарски брод

ПОГЛАВЉЕ 15 / 122
Овога пута, или Кука, или ја!

ПОГЛАВЉЕ 16 / 134
Повратак кући

ПОГЛАВЉЕ 17 / 142
Одрастање и опраштање

Шта ви мислите? / 152

ПОГЛАВЉЕ 1

Чувене последње речи

Свако дете одрасте. Осим једног. Венди је то схватила још кад су јој биле две године, док се играла у башти. Однела је мами, госпођи Дарлинг, један цветак, а ова ју је загрлила и казала: „Ох, зашто не можеш заувек да останеш таква?“

Пре тога, Венди није ни помислила да ћеће остати таква каква је.

Имала је два млађа брата, Џона и Мајкла. А и они су расли.

Госпођа Дарлинг је гајила децу код куће, а њен супруг, господин Дарлинг, био је запослен на берзи. Међутим, тај посао није увек доносио добру зараду па је породица морала да се одриче многих ствари и стално да штеди.

Пошто су све породице у комшилуку имале дадиље, а господин Дарлинг је много држао до друштвеног статуса, имали су је и они. Једино што је код Дарлингових, пошто су били сиромашни, дадиља била огромна керуша расе њуфаундленд, по имену Нана.

Мора се признати да је Нана била занимљива дадиља. Није веровала у све те новокомпоноване приче о бакцилима. Понекад би са уживањем олизала децу након што би на исти начин очистила своје шапе. Господин Дарлинг се стидео такве дадиље па је понекад био хладан према њој. А то му је, богами, била велика грешка. Нана је била чисто злато. Ако би деца лутала околу или дангубила на путу до школе,

ПЕТАР ПАН

она би их погурала главом да се врате на стазу или да пожуре.

Ниједном није заборавила Џонову опрему за фудбал, а у чељустима је, уместо коске, најчешће носила кишобран за случај да почне киша. А у Енглеској киша често пада, то свако зна.

Све у свему, Дарлингови су били обична и срећна енглеска породица. Барем до доласка несташног дечака Петра Пана.

Госпођа Дарлинг није ни чула за Петра Пана док једног дана није узела да поспреми мисли своје деце. Већина добрих мајки то ради док се деца спремају за спавање – као да су мисли ормар, а детиње успомене гаће и чарапе које треба уредно сложити и ставити на место.

Ију, ала би се госпођа Дарлинг запањила кад би, пребирајући по мислима своје деце, нашла слатке дрангулије за које појма није имала где су их покупили! Њих би уредно сложила и ставила на кревет да деца ускоче у њих чим

се пробуде. Међутим, понекад би у поспаним дечјим мислима пронашла и понеку ружну мисао. Такве би одлучно истресла кроз прозор или брзо гурнула под кревет.

Дечје мисли су веома чудно место. Кад би неко нацртао мапу дечјих мисли, она би била пуна цикцак линија и жврљотина. Тек, све те цикцак линије и жврљотине водиле су у Недођију.

Шта је Недођија? – питаћете ви. То је чаробно острво које се налази усред мисли сваког детета. Деца тамо углавном одлете на крилима маште, или их, наравно, оданде позову и пошаљу посебног водича да их доведе.

Недођије се разликују од детета до детета. Неке су у боји, друге су црно-беле. У неким постоје чипкасти корални гребени око којих плове пијане лађе, пуне пећине и колибице на плажи. У другима живе мале грбаве бабе, корњаче које полагају јаја и патуљци који воле да шију. Поједине мисли чувају успомене на

заstraшујући први дан школе или покушај да се савлада церекање у цркви; неке скривају сећања на контролне задатке из граматике за које се дете није спремило; има и оних из којих вире парице које Вила Зуба треба да стави под јастук уместо испалог секутића; а постоје и мисли из којих се прелива чоколадни пудинг.

Нема ту правила: све се Недођије међусобно разликују. На пример, у Доновој Недођији постоји лагуна над којом прелећу фламингоси, док Мајкл, који се страшно труди да буде као његов старији брат, на свом острву има фламинга којег прелећу лагуне. А у Вендиној Недођији живи њен љубимац вук и дуж обале плови лађа.

Е, сад, то острво се не појављује ни на једној мапи из једноставног разлога што никад не мирује, већ се стално премешта. Кад га пронађете, схватићете да је Недођија веома занимљиво место по сунчаном дану. Али у она два минута, док се дете смешта у кревет,

постаје застрашујућа и пуна сенки. Ето, зато су паметни родитељи измислили да деци ноћу остављају упаљене лампе.

Госпођа Дарлинг није знала ништа о Недођији. У ствари, јесте, из свог детињства, али одавно је на њу заборавила. Зато се збунила кад је наишла на то острво док је својој деци бистрила мисли.

Било је ту и других збуњујућих ствари. Примера ради, наишла је на име Петар, које се изнова и изнова појављивало у мислима све деце, а нарочито у Вендиним; било је исписано дебљим словима у односу на остале речи.

„Ко је тај Петар?“, питала је ћерку. „Да ли ти је то друг?“

„Пааа, не баш увек“, признала је Венди.

„Знаш да не волим да причаш са странцима“, казала је госпођа Дарлинг.

„Али он није странац, мајко. Зар га се не сећаш?“

„Како кад у животу нисам чула за њега?“, рекла је одлучно госпођа Дарлинг, али одмах је осетила да можда и није у праву. Није могла тачно да се сети да ли је некад негде срела или упознала Петра, превише је година прошло. Међутим, негде у скривеним ћошковима сећања, промешкољила се прича о дечаку који је правио друштво деци да се не би плашила. Сетила се да је, кад је била Вендиних година, веровала да он постоји.

„Иако га се сећам, сигурно је до сада одрастао, баш као и ја“, рекла је, нежно покрила и ушушкала Венди.

„Забринула сам се јер сам помислила да је Петар прави дечак“, испричала је госпођа Дарлинг касније свом мужу.

„Не брини“, рече он. „То је вероватно нека којештарија којом им је главе напунила наша непримерена дадиља. Ишчезнуће с временом, само чекај и видећеш.“

Ово је нешто што се често назива чувеним последњим речима.

ПОГЛАВЉЕ 2

Сада, Петре! Сада!

Деца често и најфантастичније догађаје сматрају обичним и нормалним. На пример, могу успут да вам помену да су прошле среде наишли на духа док су се играли у шуми, па су се мало поиграли с њим и провозали на ролшулама. Тако је и Венди једно јутро својој мајци рекла нешто веома узнемиравајуће. Госпођа Дарлинг поспремала је дечју собу и пронашла лишће на поду.

Питала је Венди одакле се ту створило лишће, а она једноставно рече: „А, па мора да је испало Петру.“

„Како то мислиш?“, узрујано је питала госпођа Дарлинг.

„Страшно је неуредан“, вајкала се Венди, која је одувек била веома уредна девојчица. Уздахнула је и објаснила да Петар често долази ноћу у дечју собу, заседне код њених ногу и свира фрулу.

„Душо драга, ноћу су улазна врата закључана и нико не може да уђе“, уверавала ју је мајка.

„О, па он улази кроз прозор“, тврдила је Венди.

„То није могуће. Дечја соба је на трећем спрату! И зашто ми раније ниси то рекла?“, вичнула је мајка.

„Огладнела сам и заборавила“, рекла је девојчица и поново осетила како је глад чупка у стомаку.

Венди је отишла да нешто прегризе, а госпођа Дарлинг је остала да се мршти на лишће. Највише ју је уплашило то што је била лично сигурна да то лишће потиче с дрвећа које чак и не расте у Енглеској. Претражила је собу не би ли нашла још нешто сумњиво, али није било више ничега.

„Правиш много буке ни око чега“, уверавао ју је муж кад му је увече све испричала. „Хајдемо у кревет.“

„Ваљда си у праву“, закључила је и она. Али није био у праву. Већ следеће вече, кад је ушушкала децу за лаку ноћ, успавала се у фотељи крај ватре која је пуцкетала у камину.

Готово истог тренутка почела је да сања. А сањала је како се Недођија приближила плажи и да је чудан дечак скочио с тог острва у воду и запливао према њеној деци. Венди, Џон и Мајкл били су на плажи и одушевљено му махали.

Могло би се рећи да је то само луцкаст сан да се у дечјој соби на спрату тог часа није широм отворио прозор, кроз који је дечак из сна улетео и дочекао се на ноге. Пратило га је мајушно светло величине дечје песнице, које је зазујало по соби као комарац.

Госпођа Дарлинг се тргла из сна. Одмах је знала да је онај дечак, који је пливао, заправо Петар Пан. Отрчала је на спрат, широм отворила врата дечје собе и, наравно, затекла га наред ње.

Одећа му је била од истог лишћа које је пронашла на поду Вендине собе. Али најчудније на том дечку било је то што је изгледало да и даље има млечне зубе, мада је до сада већ морао да има много година.

А када је угледао госпођу Дарлинг на вратима, одмах је искезио те млечне зубе и зарежао.

Госпођа Дарлинг је вриснула, а Нана је сме-ста дотрчала. И она је зарежала и јурнула на

Петра, који се срећно измакао и искочио кроз прозор.

Госпођа Дарлинг је поново крикнула. Без обзира на све, није желела да дечак настрада. Погледала је кроз прозор, али на тротоару није било унакаженог тела. А кад је погледала навише, могла је да види само нешто што је изгледало као звезда падалица и брзо се удаљавало.

Кад се окренула од прозора, видела је да Нани нешто вири из уста. Била је то Петрова сенка. Нана ју је одгризла баш пре него што је Петар искочио напоље, а сенка је сада пуцкетала и шкрипутала.

Нана је хтела да окачи сенку на прозор, како би Петар могао да је узме а да не улази у собу и узнемирава децу. Међутим, госпођи Дарлинг чинило се да би то изгледало као да је окачила веш да се суши, а њеном мужу се никако не би допало да комшије виде тако нешто.

Зато је одлучила да спакује сенку у фиоку, тамо где је слагала и лоше мисли своје деце.

„Тај ужасни пас“, фркнуо је господин Дарлинг сутрадан кад му је жена испричала шта се све догодило. „Не може тако да трчкара унаоколо и одгриза људима сенке како му се ћефне! Па тужиће нас неко!“

Јадна Нана... А јадан и господин Дарлинг. Знао је да је неправедан и грозан, али није могао против себе. Био је љут и љубоморан на колеге који боље послују на берзи, и на то што деца толико много воле Нану, можда чак и више него њега. Није много помагало ни то што се Нана јуче темељно очешала о њега, остављајући своју густу белу длаку свуд по његовом капуту.

„Губи се у псећу кућицу, где ти је и место!“, викнуо је на њу.

„Дорце“, прошапутала је госпођа Дарлинг, „сети се шта сам ти рекла за дечака. Шта ако се врати, а нема Нане да штити децу?“